

Feltámadottan

Húsvét ünnepe nem a keresztények belügye, hanem az egész történelmet átfordító esemény. „A Názáreti Jézus esete” nem csak egy ember sorsáról szól, nem is csak azokéről, akik közelebbi vagy távolabbi kapcsolatba kerültek vele — alakja és élete összekapcsolódik a világ történetével. Nyilvános működése mindössze három évig tartott — ennyi idő állt környezetének rendelkezésére, hogy felismerjék, kicsoda ő valójában. „Ámulatba ejtett mindenkit” a prófétákat és a Törvényt felülmúló tanításával, mindenkit segíteni kész jóságával, mindezek mögött pedig azzal az egyedülálló bizalommal, amellyel egészen ráhagyatkozott a Mindenhatóra. Egész lényét átjárta „mindhalálíg” tartó, tökéletes egysége az Atyával. Isten Országának eljöttét hirdette, az igazságosság és a jóság, a megbocsátás és a szeretet létformájába hívott mindenkit. Földi tevékenysége látszólag mégis kudarccal végződött. A bűn és a halál, amely a kezdetektől sújtja az emberiséget, elérte őt is: halálra ítélték és kivégezték.

Története itt mégsem ért véget — folytatódott, immár nem a szűkös földi létben, hanem az Öröklét tágasságában. A feltámadt Jézus jelenéseiből kortársai nemcsak azt a meghökkentő tényt fogták fel, hogy az élete folytatódik, bár egészen más módon — ebben az eseményben egy új világ tárult fel előttük. Jézus életét egészen betöltötte Isten szeretete — halálba hulló földi életét az Atya most magához emeli. „Feltámasztja” őt: nem engedi, hogy aki egészen vele egybeforrva élt, azt a halál kiszakítsa ebből az egységből. Isten szeretete erősebbnek bizonyul a halálnál. Jézus feltámasztásával Isten véglegesen magához emeli a térbe-időbe bezárt világot. Valódi „új kor” kezdődik itt. A halál ezután már csak a földi életnek vet véget — a történelem megnyílik a minden végességet átalakító végső beteljesedésre, a hiánytalan szeretet tökéletes boldogságára.

A Megfeszített Feltámadott azonban nemcsak a halált győzi le, hanem az életet megnyomorító bajok másik forrását, a bűnt is. Az ember szabad: képes a rosszra. Jézus magára veszi a világ bűneit, ő válik „bűnné” értünk. A „szenvedő Igaz” hagyja, hogy keresztre feszítsék, de „magával viszi bűneinket a keresztfára”. Halála mégsem csupán a hős mártíroké. A történelem nem érhet véget úgy, hogy az áldozatok nem kapnak kárpótlást szenvedéseikért, és a bűnösök nem bűnhődnek gonoszságukért. Életünk ideje ítélettel ér véget. A végítéletkor Isten igazságossága előtt napvilágra kerül minden bűn, de a Feltámadott Megfeszített irgalmasságának fényében. Jézusnak a halálból való feltámasztásával az Atya irgalmassága átöleli a megannyi bűnnel szennyezett emberi világot. Mint tüzet a kohóban, megtisztítja azt, és megnyitja a remény távlatát „a szeretet sérthetetlen hatalmára” — ez a feltámadás örömhíre az emberiség számára.